

Μένιος Σακελλαρόπουλος: «Το μπουντρούμι δεν συμμορφώνει, αγριεύει»

Στο νέο του μυθιστόρημα ο συγγραφέας και δημοσιογράφος ασχολείται με το σωφρονιστικό σύστημα

Συνέντευξη
στη ΔΕΜΟΝΙΑ ΒΑΣΙΛΗΝΗ

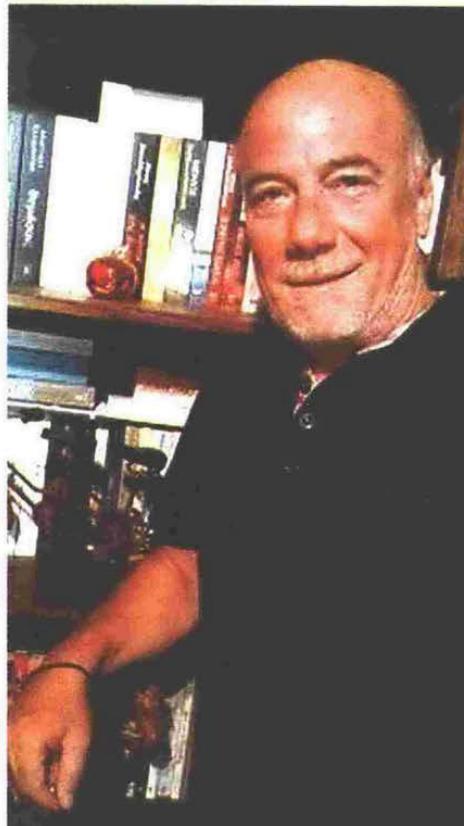
Meίνιος Σακελλαρόπουλος. Τίτλος του: «Το σημάδι». Σε αυτό το γνωστός δημοσιογράφος καταπέντει με το σωφρονιστικό σύστημα και γράφει μια ιστορία για το οποίο μπορεί να οδηγήσει ένα στηγανιό λάθος, μια κακή αντίρραση, «Στολοβάτης της κοινωνίας παραμένει η οικογένεια. Οταν τα θεμέλια της διαφράσουν, τα προβλήματα πολλαπλασιάζονται επικινδύνα και οι τριγμοί προκαλούν κατάρρευση», σημειώνει και συμπλήρωνε πως «το μπουντρούμι δεν συμμορφώνει, αγριεύει». «Η πραγματική ευκαρία συμμόρφωσης —γράει επανένταξη στην κοινωνία— δίνεται στην αγροτική φύλακες, όπως στην Κασσαβέταια», αναφέρει.

Όσο για τους δικιαστές, Σημειώνει πως «αθα δεσμεύναν δανούς τις συνήθεις των φύλακών για να ξέρουν και πάς δικάζουν».

Τέλος για τη συνόπτηρη δημοσιογραφία και συγγραφής βιβλίων σημειώνει πως «είναι ένα άνοιρο που συνεχίζεται, και το οικού ο ίδιος φροντίζει καθημερινά διατηρώντας την ποιότητά του σε οποιονδήποτε τομέα ενασχόλησης του».

—Ηρθας στη Θεσσαλονίκη για να παρουσιάστε το νέο σας βιβλίο. Πείτε μας δύο λόγια για αυτό, για την υπόθεση, το πώς γεννήθηκε ο ίδιος.

—Το είχα σκεφτεί επανειλημμένος —όπως ο καθένας— ότι ένα λεπτό, δευτερόλεπτο μερικές φορές, είναι αρκετά για να αλλάξουν ριζικά τη ζωή ενός ανθρώπου. Από ένα στηγματικό λάθος ή παράλειψη έχουν χαθεί ή καταστραφεί ανθρώπινες ζωές, ο πραγκός γορδός των συμπλόκων. Βρισκόμουν λουόπον στον υπέροχο πεζόδρομο της Ρήγα Φεραίου στην Ηλαία —όπου σπουδάζει ο γιος μου στο Μαθηματικό-, απότομα είδε φαιλιόνων φοιτηγών —περασμένα μεσάνητα- να εφοριούν για να κατακτήσουν τη νίγτα! Ναι, η νίγτα θέλει έρωτας και βράδιο αζημέριων, όπως είπε τόσο υπέροχα και η Χαρούλα Αλεξιου, άλλα θέλει και φέρα, που κάμπτονται αισθητά όπως αρχίζει και ρέει το αλκοόλ. Είδα λοιπόν νεαρά παιδιά με ένα μπουκάλι κρασί στο χέρι, και αυτομάτως γεννήθηκε στο μωάλ μου: «Το Σημάδι!» Τον Εκδόσεων Ψυχογιού. Ο νεαρός φοιτητής Ιατρικής Στέφανος Δημητρίου, βλέποντας την Ελβίρα Γεωργιάδη (με ανα-

οπία είχε σχέση) να φιλιέται με έναν συμφοιτητή του και ανταγωνιστή του στον παρέα, συμπλέκεται μαζί του και τότε εμφανίζεται το «μιαριό λεπτό». Ξωρίς να συνειδητούσε την πράξη του λόγω αλοχού, μαζαρόνει —με το μαχαίρι τον φαγητού του τοιχί— τον συνάδελφο του, που χάνει τη ζωή του μέσα σε δευτερόλεπτα. Κι εκεί αρχίζουν δράματα και Γολγοθάς, καθώς ο Στέφανος ξεκινά να γνωρίζει τις ποι δισκολίες φύλακές της χώρας. Ακολούθησα πιστά τη βήματα του, όπως κάνω πάντα με τους προσ του βιβλίων μου. Πάτρα, Αστονική Διεύθυνση, Δικαστήρια, κι έπειτα φύλακές Αυλώνα, Διαβατών, Κασσαβέτες Βόλου. Αγγίζει ό, τι αγγίζει, βίβασται μαζί του όλη τη συγκλονιστική περιπέτεια του ως το τέλος. Σκοπός του βιβλίου —με ανα-

λυτικές περιγραφές— ήταν να δείξω με πονο πον μπορεί να οδηγήσει ένα στηγματικό λάθος, μια κακή αντίρραση...

Η ίδια η ζωή μας έμαθε ότι δεν υπάρχει «πάντα» και «ποτέ». Επιπλέον όμως, «πάντα» δεν πάρει χαμόν στη χαμόν μας ζωή. Κι όταν πρόκειται για έρωτα και μάλιστα ανεκτήριοτο, ο ψυχοτύρος είναι συνήθως ιδιαιτερός. Ο ψυχοτύρος του Στέφανου χαράγτηκε από την πρόσοτσα —όπως νόμιζε— της Ελβίρας, την οποία χαράκοσε ο ίδιος, κυριολεκτικά. Στο μωάλ του, τη σάρκα του, την ψυχή του, αναψύτουσε την κάθηρη, ακόμα και μέσα στα κελά του. Το πνεύμα δεν φιλακίζεται. Πιθανεί μόνο ούτως δεν κοιτάζει ποτέ τα τρίβαθα της ψυχής του. Βουτώντας καθημερινά σ' αυτή, την ψυχή του, ο Στέφανος κατάφερε να

βρει τη λύτρωση, μέσα από μεγάλο εσωτερικό αγώνα. Το «πάντα» και το «ποτέ» αποκτούν κι αυτά σχετικά.

Στυλόβατης της κοινωνίας παραμένει η οικογένεια. Οταν τα θεμέλια της διαφράσουν, τα προβλήματα πολλαπλασιάζονται επικινδύνα και οι τριγμοί προκαλούν κατάρρευση. Υπεύθυνος είναι κυρίως ο πατέρας, που οφείλει να έχει το ρόλο του καθοδηγητή και του εμπνευστή. Ο Στέφανος είχε την αποχή να εγκαταλειφθεί από τον πατέρα του, κακής ποιότητας άνθρωπο. Αυτό θα μπορούν να επηρεάσει καταλυτικά το χαρακτήρα του. Στον συνέβη γιατί είχε αποκτήσει υπόβαθρο. Το δια επηρεάζει αλλά όχι πάντοτε καθοριστικά. Γιατί σε πολλές περιπτώσεις έχει αποδεχτεί ότι από ρόδο βγαίνει αγκάθι, και το αντίθετο βεβαίως. Γι' αυτό και η καλλιέργεια του ανθρώπου με οποιονδήποτε τρόπο παίζει τη ρόλο στη ζωή του. Τα άγρια και ανεπέλεγαστα κώτουρα καταλήγουν συνήθως στο τέλος...

Η ενασχόληση μου με το Στέφανο με έφερε στις τρεις φύλακες (Αυλώνας, Διαβατή, Κασσαβέτα), ενώ παλαιότερα, για τις ανάγκες άλλου βιβλίου μου είχα βρεθεί και στον Κορυδαλλό. Το συμπέρασμά μου είναι ότι στην πραγματικότητα πρόκειται για αποδήμες ψυχών. Καφάσια με σπουδαγκές σάπια μήλα που θα απαστονών και άλλο. Το μπουντρούμι δεν συμμορφώνεται, αγριεύει. Η πραγματική ευκαρία συμμορφωσης —για επανένταξη στην κοινωνίας— δένεται στις αγροτικές φύλακες, δύος στην Κασσαβέτα. Εκεί στον άνθρωπο καταλαβαίνει ότι δεν είναι χρό αλλά κανονικό πλάσμα. Λουλεύνοντας σε διάφορα πόστα, έχει την απόλυτη ευκαρία να ζει με την επέλιδη της επανένταξης. Φαίνεται όμως ότι οι κρατούντες δεν θέλουν να το δουν. Γι' αυτό και τα άθρια πολλαπλασιάζονται...

—Ο ήρωας σας έχει μια δεύτερη ευκαρία στη ζωή; Γενικότερα πετεύεται στις δεύτερες ευκαρίες;

—Συνήθως όχι, αλλά όποιον με πελάμοι δεν κάνουν λάθο. Ολόσωτο! Ο καθένας μπορεί λοιπόν μπορεί να σφράλει, και σ' αυτό βεβαίως υπάρχουν κλίμακες λαθών. Ωστόσο, εκτός κάποιων περιπτώσεων —και των καθ' έξη εγκληματιών— δύοι δικαιούνται μιας δεύτερης ευκαρίας. Οι παιδεραστής, ο παιδόφρολος, ο ειδερήθης δολόφονος, ο έμπορος ναρκοτικών, αλλά αρκετοί από τους υπόλοιπους καταδίκους είναι ιδικά ορθοί πάροντας μια δεύτερη ευκαρία. Ουδείς αλάνθαστος. Αρκεί να υπάρχει περιθώριο σωφρονισμού. Κι υπάρχουν ειδικοί να το κρίνουν.

Γνώμη μου είναι ότι οι δικαστές διεβιλαν να δουν τις συνήθεις των φύλακών για να ξέρουν και πώς δικάζουν. Γιατί δεν υπάρχουν πια ελέω Θεού βασιλείς...

Ο κεντρικός ήρωας, ο Στέφανος, είχε όντος δύναμη και ευπρέπεια. Είναι και τα δύο βασικά στοιχεία για την εξέλιξη του ανθρώπου. Κι όποιος δεν κοιτάζει τα μέσα του, δεν θα βρει ποτέ. Αν προσπαθήσουμε να βλέπουμε ποινή τι δεν μας αρέσει να μάς κάνουν για να μην το κάνουμε κι εμείς στους άλλους, ίσως να γίνουμε καλύτεροι ανθρώποι. Το ίδιο δεν συμβαίνει —για λίγα πάντος- δια περιπτώσεις που συσκομεία, ή, ακόμα χειρότερα, νεκροταρεία; Φανταστέτε, αν έβλεπε κανείς και τη ζωή της φύλακες...

—Έχετε υπηρετήσει τη δημοσιότητα και τη λογοτεχνία. Τι σημαίνει γράψιμο για τας;

—Η ζωή μου έδωσε την ευκαρία να κάνει επάγγελμα δυνατό αγαπημένα μου χόμπι από μικρή ηλικία: τη δημοσιογραφία και τη συγγραφή βιβλίων. Μετά από 36 χρόνια συμπόρευσης μ' αυτή την ερωμένη, τη δημοσιογραφία, νιώθω ευτυχής και γεμάτος. Τηλεόραση, ραδιόφωνο, εφημερίδες, ιστοσελίδες, εκαντοντάδες ταξιδίων σε κάθε γωνία της γης, αυτό λέγεται επολύτη ευτυχία. Και μετά από 12 βιβλία, ευτυχία στην ποιητική που θα έλεγε κι ο γιος μου. Κι είναι ένα άνεργο που συνεχίζεται, φροντίζοντας από την πλευρά μου να το ποτίζει καθημερινά, αρνούμενος να χάσει την ποιότητά μου σε συνέπεια ποτέ της επανένταξης. Φαίνεται όμως ότι οι κρατούντες δεν θέλουν να το δουν. Γι' αυτό και τα άθρια πολλαπλασιάζονται...

—Τι διαβάζετε αυτό το διάστημα;

—Αντή την εποχή ασχολούμαι με την έρευνα που αφορά το επόμενο βιβλίο μου, μια ακόμα ανθρώπινη ιστορία με καθημερινούς ήρωες, ιστορία που πρότασε συγκλόνιστε εμένα τον ίδιο. Η έρευνα είναι προς το τέλος της και αντιστοιχεί στη χρονιά μας ζωή. Γι' αυτό και απαραίτηση στον εαυτό του με μην ονειρεύεται...

Χρήσιμα

Το μυθιστόρημα παρουσιάστηκε χθες στο PUBLIC Τσιμισκή (Τσιμισκή 24 και Μητροπόλεως 33, Θεσσαλονίκη). Ο συγγραφέας συνομιλήστηκε με το κοινό και υπέγραψε αντίτυπα του βιβλίου του.